

عنوان مقاله:

روش تدریس معکوس: چشم اندازی نوین در فرآیند یاددهی یادگیری در مدارس

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی مطالعات کاربردی در فرآیندهای تعلیم و تربیت (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

سجاد سعادت پور - کارشناسی فقه و اصول، حوزه علمیه قم

فروزان محمدی - کارشناسی علوم تربیتی (مدیریت و برنامه ریزی آموزشی)، دانشگاه کردستان

کوروش خدای شوشتری - کارشناسی علوم تجربی، دانشگاه مجتمع آموزش عالی پیامبر اعظم

مریم پور مومن - کارشناسی ریاضی کاربردی، دانشگاه شهید چمران اهواز

خلاصه مقاله:

روش تدریس معکوس یک آموزش رایج در آموزش و پرورش فعلی است. یادگیرندگان در کلاس های معکوس، سخنرانی های دیجیتالی یا آنلاین را به عنوان تکالیف قبل از کلاس مشاهده می کنند، سپس وقت خود را در کلاس درگیر تجربیات یادگیری فعال مانند بحث ها، تدریس همتایان، ارائه ها، پروژه ها، حل مسئله، محاسبات و فعالیت های گروهی می کنند. به عبارت دیگر، این استراتژی ارائه معمولی محتوا را «تغییر» می کند، جایی که از زمان کلاس برای سخنرانی ها و مثال های مسائل استفاده می شود، و تکالیف شامل مجموعه های مسئله یا کار گروهی پروژه است. روش تدریس معکوس به سادگی یک مد نیست. پشتوانه نظری وجود دارد که باید یادگیری یادگیرندگان را ارتقا دهد. بر اساس تئوری سازه گرایی، یادگیری فعال یادگیرندگان را قادر می سازد تا دانش خود را با ایجاد چارچوب های شناختی از قبل موجود ایجاد کنند، و در نتیجه سطح یادگیری عمیق تری نسبت به محیط های یادگیری غیرفعال تر حاصل می شود. یکی دیگر از مزیت های نظری روش تدریس معکوس این است که به یادگیرندگان اجازه می دهد قبل از کلاس، اطلاعات اساسی را در حافظه بلندمدت خود بگنجانند. این امر بار شناختی را در طول کلاس کاهش می دهد، به طوری که یادگیرندگان می توانند ارتباطات جدید و عمیق تری ایجاد کنند و ایده های پیچیده تری را توسعه دهند. در نهایت، فعالیت های کلاس درس در مدل معکوس می تواند عمداً برای آموزش مهارت های درون فردی و بین فردی ارزشمند به یادگیرندگان طراحی شود. در این پژوهش به بررسی روش تدریس معکوس در مدارس به روش توصیفی با کمک مطالعات موجود در حوزه آموزش و پرورش پرداخته شد.

کلمات کلیدی:

یاددهی، یادگیری، روش تدریس معکوس، کلاس درس معکوس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1629688>

